

KAPITTEL 1

HOPPET

Vinden suser i ørene, og verden farer forbi i full fart. Jørgen er i gang med påskens første slalåmtur, og snøspruten står. Han elsker det! I ukevis har han gledet seg til påskeferie på fjellet, og *nå er han her*. Han skal stå på ski og snowboard i flere dager, og akkurat nå tester han ut skiene. Å, som han koser seg. Godgnuga har fått godt tak i magen. «Godgnuga». Han smiler av seg selv og av ordet han og Stine lagde da de gikk i barnehagen: gnuge! Ordet betyr alt av følelser som måtte dukke opp inni dem. Det finnes ikke noe bedre ord, synes Jørgen! Og når gnuga er *god*, er det ekstra godt!

Jørgen kjenner ofte godgnuga i magen når han er samme med Stine. De to har kjent hverandre bestandig, bor i samme gate, går sammen i 3B og gjør fine ting sammen nesten hver dag. Noen ganger kranbler de også, selvfølgelig, og da kjennes gnuga som en stor, gammel ost i magen. Men akkurat nå er gnuga god. For nå er de på familieleir sammen med mange andre barn og voksne. De har pakket med seg både ski og vinterklær, og nå er Jørgen i slalåmbakken sammen med Stine og noen av de andre barna.

Han ler høyt mens han suser nedover i full fart. Han svinger, hopper høyt. Han faller og reiser seg opp igjen, kjører videre. Han kjenner seg sterk og flink, og selv om han faller og ser ut som en snømann, er

han nesten sikker på at han må være den beste på hele leiren til å kjøre slalåm! I hvert fall om du ikke regner med dem som er større enn ham.

Mens han farer nedover, farer tankene like fort som han selv. Han tenker på samlingen de hadde kvelden i forveien, og på mannen som var der. Anders het han, og var sønnen til fru Fjeld, som bor i samme gate som Stine og Jørgen. Helt siden de ble kjent med fru Fjeld, har Stine og Jørgen visst at den gamle damen har en sønn som bor i et land

langt borte. Av og til, når de er på besøk hos henne, tar hun fram bilder som Anders har sendt henne fra landet han bor i. Colombia, heter det. Der jobber han på en slags skolefritidsordning hvor de hjelper de aller fattigste barna. «Han er misjonær», har fru Fjeld forklart med stolt stemme. Anders jobber med noen fra Colombia, og sammen sørger de for at barna får mat, at de lærer å lese og skrive, og at de blir kjent med Jesus. Alt det er like viktig, sier fru Fjeld.

Selv om fru Fjeld har fortalt dem om Anders mange ganger, har Jørgen aldri sett ham på ordentlig før i går. Men Anders kjente Jørgens mamma. De gikk på skole sammen da de var små, akkurat som Jørgen og Stine gjør nå, og de to voksne hadde mye å snakke om fra da de var unge. Anders var minst like hyggelig som moren sin. Han serverte riktignok ikke vaffer, som fru Fjeld alltid gjør, men han var like blid, og han var kjempegod til å leke med dem i snøen. Jørgen smiler ved tanken på snøballkrigen sent i går kveld.

Men hvor blir det av Stine og de andre? Fortsatt i farta vrenger Jørgen hodet bakover for å få øye på de andre. Idet han vender blikket framover igjen, ser han hoppet foran seg. Smilet er borte på et blunk.

For dette hoppet er helt annerledes enn alle andre hopp han har prøvd seg på. Det er kjempestort, og han ser det altfor sent. Idet han treffer kanten, vet han det: Dette kommer til å gå galt, veldig galt!

– Jørgen!

Stemmen til Stine er som en sirene, og like etter bråstopper hun ved siden av Jørgen, som ligger helt stille. Hun kom rett etter ham i løypa, og da han traff hoppet, så hun at han ble kastet opp i lufta og slengt ned i bakken

igjen og trillet i vill fart bort til et tre i utkanten av løypa. Hva skal hun gjøre? Hun blunker, prøver å få bort tårene som hindrer henne i å se klart. Hvor er Anders? Blikket hennes farer fram og tilbake over alle menneskene som plutselig har samlet seg rundt dem. Anders hadde rød jakke, men akkurat nå virker det som om alle har røde jakker. Da ser hun ham! Han er som en brøytebil som skyver unna menneskene som stenger veien, og baner seg vei mot dem. Stine staker seg bort til ham så fort hun klarer.

– Anders! Jørgen beveger seg ikke!

Stemmen hennes er mye høyere enn den pleier å være. Den høres redd ut. Hun *er* redd.

– Røde Kors er på vei.

Anders har akkurat rukket å ringe 113. Han legger telefonen i lomma og bøyer seg ned mot Jørgen.

– Hvordan går det med ham?

Stine vet ikke hva hun skal si. Når hun prøver å snakke, kommer det bare gråt. Tenk om Jørgen ikke våkner igjen.

– Det er viktig at han ikke blir for kald, sier Anders.

Han tar fram et teppe fra sekken sin og legger det over Jørgen. I det samme hører de motorduren som forteller at snøscooteren er på vei. Folkemengden trekker seg unna og gjør plass til den, og snart er det to menn med gule vester hos dem. Røde Kors-folkene vet hva de skal gjøre. De legger Jørgen på en bære som de fester bakpå snøscooteren. Når de kjører av gårde, vet ikke Stine om hun vil klare å kjøre videre. Beina er som limt fast i snøen. Heldigvis er Anders der. Han klapper henne på skulderen.

– Kom, så kjører vi forsiktig ned sammen.

Jørgen våkner først når han har kommet inn i ambulansen. Da han prøver å åpne øynene, føles det som om en kniv skjærer inni hodet hans. Lyset som slipper inn, gjør vondt. Han må stenge det ute. Før han

slipper øyelokkene ned igjen, rekker han å se mamma og en dame med hvit frakk.

– Jørgen? Er du våken?

Mammas stemme er som smeltet smør. Den er myk, men renner liksom litt ut. Han åpner øynene sakte og ser at hun renner litt ut, hun også.

– Hva har skjedd?

Jørgen kjenner nesten ikke igjen sin egen stemme når han spør, så trøtt og rar er den. Mamma forteller at han har blitt fraktet ned bakken av en snøskuter, og at de nå er på vei til sykehuset i en sykebil. De skal kjøre til nærmeste by.

Jørgens kropp er en eneste stor klump av smerte. Mamma ser på ham med bekymrede øyne mens hun stryker ham over håret. Han prøver å se nedover kroppen sin, men det er vanskelig å bevege seg. Så ser han at noe er festet til beinet hans, noe som gjør at han ikke kan bevege det. Og ved siden av seg: en hvit frakk på en dame. Den hvite frakken forteller at han har slått både hodet og beinet, og at beinet kanskje er brukket. Derfor har de spjelket det. I tillegg har han trolig fått en kraftig hjernerystelse.

– Du må nok holde sengen i noen dager, sier frakken mens ansiktet smiler litt. Jørgen forstår ikke hvorfor ansiktet smiler. Holde sengen? Han er jo på familieleir sammen med mamma og Stine og mange andre venner! Han kan ikke bli i sengen. Mamma og han har planlagt denne påsken kjempelenge. De har gledet seg begge to til å være sammen med venner, ha fri, spise mye godteri – og til å stå masse på ski og snowboard! Han kan ikke bli liggende i sengen! Jørgen stirrer på frakken med store øyne. Nei, dette er ikke noe å smile av, det er til å grine av!

Resten av ambulanseturen ligger Jørgen og tenker. *Hvordan går det an å ha så vondt?* Tårene, som til nå har ligget på lur i øyekroken, blir en foss, en buldrende foss. Han hulker. Han gråter fordi det gjør vondt. Men mest gråter han fordi hele påskeferien er spolert. Den som

han har gledet seg til så lenge! I hele vinter har han og Stine snakket om familieleiren, om hvor gøy det skulle bli. I tillegg har de hatt en vinterjobb: Hver gang det har kommet snø, har Stine og Jørgen gått til fru Fjeld etter skoletid og måket. Og etterpå har de fått nystekte vafler og saft.

Så lenge Stine og Jørgen kan huske, har de vært bestevenner med gamle fru Fjeld i gata deres. Når de har måket hos fru Fjeld, har de fått mer enn vafler. De har fått noen kroner også, og de pengene har Stine og Jørgen lagt i en liten boks. Utenpå boksen har de limt et bilde av en påskekylling som står på ski, og skrevet «skibakke-penger». Pengene fra fru Fjeld brukte de til å kjøpe heiskort i skibakken i dag tidlig. Når Jørgen tenker på det, tar gråten et nytt tak. Tenk at han fikk kjøre bare en halv tur på slalåmskiene sine før han tryna! Tenk at all måkingen har vært til ingen nytte. Om han hadde kunnet, hadde han sparket hardt i veggen og trampet ut av bilen. Men han kan ikke engang bevege lilletåa! Så urettferdig, så dårlig gjort, at akkurat *han* skulle ramle på det hoppet! Jørgen gråter mens mamma prøver å trøste ham. Men det hjelper ingenting.

Framme ved sykehuset flytter de Jørgen over på en bære og triller ham inn på sykehuset. Hele Jørgens verden blir ildrød når de tar på ham, og han hyler av smerte. Etter noen undersøkelser er legen fra sykebilen tilbake. Hun forteller at Jørgen må opereres, for bruddet i beinet er så stygt.

Fire timer etter våkner Jørgen for tredje gang denne dagen. Først skjønner han ikke hvor han er. Så ser han sykepleieren ved sengekanten, og sakte, sakte går det opp for ham: Han er på sykehuset. Han falt da han kjørte slalåm.

Han skal til å si noe, men halsen er som sandpapir, og det kommer bare noen rare lyder ut. Han tar imot plastbegeret med vann fra sykepleieren, men orker bare en liten sup. Så husker han: familieleiren! Han og mamma skulle være sammen med vennene sine på leir, men

nå blir det ikke noe av. Jo mer han tenker på det, desto hardere holder hendene hans om begeret. Han merker ikke at han klemmer det så hardt at det krøller seg sammen. Idet begeret sprekker, når liksom knuselyden fram til hjertet hans. Det får tårene til å flomme igjen, slik vannet nettopp flommet ut av begeret da det sprakk. Påsken kunne ikke ha blitt stort verre enn dette!

KAPITTEL 2

EN NY VENN

Nå har Jørgen kjedet seg i mange dager. Siden han kom hjem fra sykehuset, har han ligget akkurat slik han gjør akkurat nå. I sengen. Alene. Med en bok. Jørgen sukker. Enda en gang tenker han på barna på familieleiren, som helt sikkert har kost seg masse på ski og hatt morsomme samlinger. Han kjenner den vonde gnuga som en tung ball i magen.

De første dagene etter ulykken lå han på sykehuset. Han kan ennå huske hvordan det føltes å komme dit. Da han våknet opp etter operasjonen, og mens han fortsatt lå i sengen, ble han trillet til det som skulle være rommet hans. Øynene hans hadde vært som to store garasjedører, da de kjørte ham gjennom sykehusgangene. Det var så mye å se på! Det første han la merke til da han kom inn på rommet sitt, var at det var nesten helt blått. Det kom fra lyset på skjermen som sto ved siden av stedet der Jørgens seng ble plassert. Siden skulle fargen blå alltid minne Jørgen om dagene på sykehuset. Etter hvert kom det mange tall på skjermen. Legen sa at tallene skulle fortelle legene hvordan kroppen til Jørgen hadde det. I det ene hjørnet sto det en rullestol som liksom ventet på å bli brukt. Heldigvis hadde de hentet en ekstra seng som mamma hadde fått sove i. Det var godt å ha mamma med seg på sykehuset, tenker Jørgen. Men nå er han bare lei. Det har vært han og

mamma hele ferien, og han har nesten ikke kunnet bevege seg. Alt ble feil etter at han falt og slo seg. Tankene gjør at tårene liksom kryper oppover i ham, og det føles som han har svelget en tung stein.

Mens Jørgen har ligget i sengen sin og vært trist, har Stine kommet hjem fra leir. Nå gleder hun seg voldsomt til å besøke Jørgen. Hun har pakket om sekken sin og lagd plass til overraskelsen hun har med seg. Nesten som en kanin hoppespringer hun den korte veien bort til vennen sin, mens sekken danser på ryggen hennes. Hun ringer på. Mens hun venter, tenker hun på hvor gøy det var på leir. Ja, det var så gøy at hun nesten glemte at Jørgen ikke var der lenger. Men når hun husket ham, savnet hun ham veldig.

Tenk at det går an å ha en så god venn som Jørgen, tenker Stine. Det gjør henne glad. Samtidig gjør det litt vondt også. For når man er så gode venner, er det som om en selv får litt vondt når den andre har skadet seg.

– Stakkars Jørgen! Stine sier det halvhøyt til seg selv idet moren hans lukker opp for henne. Som vanlig er hun kjempeblid og ber henne komme inn.

– Jørgen gleder seg veldig til å se deg, sier hun mens hun slipper Stine inn i gangen.

Lyden av Stine kommer opp trappen til Jørgens rom, før Stine selv er der. Han hører føttene hennes når hun løper opp trappa, og

selv om han ikke ser henne, vet han hvor hun er. Han hører at hun åpner døra. Men da hun ser Jørgen, bråstopper hun. Hun blir stående i døråpningen i noen korte sekunder og stirre på det store beinet hans. Ser at det ligger rett ut på sengen og er dekket med gips. Hun kan nesten ikke tro hvor stort det er. Så tar hun seg sammen og renser stemmen. Gjør den så blid hun klarer.

– Hei, Jørgen!

Stines lyse stemme er som en pil inn i hodet til Jørgen. Hun høres så glad ut. Jørgen vet ikke hvordan han skal reagere, så han fortsetter å se i boka si mens han mumler et «hei».

– Gjør det vondt?

– Ja, det gjør det. Det gjør kjempevondt!

Jørgens blikk er fortsatt festet til boka, og Stine tenker at hun må prøve å si noe som kan gjøre ham litt glad. Hun klarer til slutt å rive blikket bort fra det store beinet, og går litt nærmere sengen hans.

– Så dumt at du måtte reise fra leiren. Det var skikkelig morsomt der!

